

[Carl Petersen.]

det eneste sikre, man kan konstatere, og jeg tror, man måske bedre kunne opnå det, ministeren utvivlsomt ønsker, ved at betale en lavere pris for det ringere korn end den pris, der står i loven, således at landmændene ved, at det er en forpligtelse at aflevere kvalitetsvarer, og noget, der koster penge, hvis man ikke gør det.

Jeg er altså enig med ministeren i, at man bør tilstræbe, at landmændene afleverer de bedst mulige varer, men jeg er ikke helt enig i de midler, der her anvendes, og vi kommer også til at behandle dette spørgsmål nærmere i udvalget.

Endvidere indeholder lovforslaget en bestemmelse om, at ministeren af statens midler skal betale udgifterne ved tørring af brødkornet; så er der taget forbehold overfor det korn, der er mejetærsket. Samtidig står der — sådan læser jeg det —, at man ikke skal trykke på prisen til landmanden, fordi han afleverer fugtigt korn, når det holder den hollandske vægt. Det er vel noget, som man ikke før har troet kunnet forekomme, men det har altså vist sig, at det kan forekomme. Tror den højtærede minister ikke, at det kan blive en temmelig dyr foranstaltning, og tror ministeren ikke, at netop dette vil virke modsat af det, vi allesammen ønsker, og som man vil opnå ved at forhøje prisen fra 15 til 30 øre? Jeg er ikke sikker på, om vi ikke her skulle prøve at finde noget andet. Jeg er velbekendt med de vanskeligheder, der er, når kornet er fugtigt o. s. v., men vi skulle nødtigt have en ringere lov på dette område, end vi har nu.

Med de bemærkninger, jeg her har gjort, vil jeg som sagt tilsige mit partis velvillige støtte til at forhandle om forslaget i et udvalg, og jeg håber, at vi dér kan nå til enighed om de spørgsmål, som jeg her har trukket frem.

Elgaard: Efter mit skøn er det foreliggende forslag til lov om en kornordning for høståret 1952—53 vel udarbejdet og har et rimeligt indhold, og jeg kan på venstres vegne tilsige landbrugsministeren al mulig støtte til forslagens gennemførelse.

Tesdorpf: Den højtærede landbrugsminister sagde i sin fremsættelsestale, at han ligesom sin forgænger sidste år uden større glæde måtte forelægge forslag til en kornordning med alle de ulemper for dyrkningen og al den dyre administration, som en sådan lov medfører. Jeg kan forsikre ministeren,

at lovforslaget heller ikke er nogen lækkerbiskken at skulle anbefale, slet ikke når hensyn tages til den ændrede økonomiske situation, vi er i i forhold til i fjor, nu med faldende priser, også faldende priser på korn, underskuddet på betalingsbalancen afløst af et mindre, ganske vist usikkert, overskud, forbruget gået ned og inflationspresset aftaget.

Samtidig er landbrugets arbejds løn og andre omkostninger steget.

Når jeg alligevel på mit partis vegne vil anbefale lovforslaget, er det, fordi jeg forstår, at regeringen af hensyn til helheden ikke tør — og heller ikke politisk vil kunne få flertal derfor — slippe den bremse, som en kornlov er på den økonomiske situation og prisudvikling. Forstår og anerkender man dette, må man også anerkende lovens berettigelse, når den bliver foreslået og brugt forstandigt, men til det sidste hører, at den ikke bliver brugt, hvis forholdene faktisk gør det unødvendigt, og derom ved vi jo intet i dag. Men så må det til gengæld anerkendes fra oppositionens side — jeg tænker på, hvad det ærede medlem hr. H. C. Hansen sagde i går under diskussionen her i salen —, at denne kornlov er en væsentlig byrde på landbrugets skuldre, som bibeholdes, når bindingerne for smør og flæsk falder væk.

Der er en anden ting, der bør anerkendes. Den højtærede landbrugsminister sagde i går, at bindingerne indenfor landbruget vendte den tunge ende nedad, og det er vist rigtigt. Til gengæld vender kornafleveringen den tunge ende opad — det er der vist ingen, der vil bestride —, og den bliver altså bibeholdt. 1 500 ejendomme med en grundværdig af over 80 000 kr. — og de udgør 8 pct. af det samlede landbrugsareal, når man også tager skove med — altså disse 1 500 ejendomme afleverede sidste år en trediedel af den samlede aflevering. Det betød en difference i penge for disse ejendomme på 34 mill. kr., fremfor hvis de selv kunne have solgt eller udnyttet kornet. Det må være berettiget i denne forbindelse at pege på, at det er værdifuldt for samfundet også at bevare disse store brug, som på grund af deres tekniske og rationelle fordele i usikre tider har formået at producere korn og aflevere kornet til samfundet til en pris, der ligger under verdensmarkedets pris.

Jeg vil gerne endnu en gang understrege, at dette, at man ikke blot nøjes med at foreslå opfodringsforbud for brødkorn og derefter betaler dette med dagspris, men